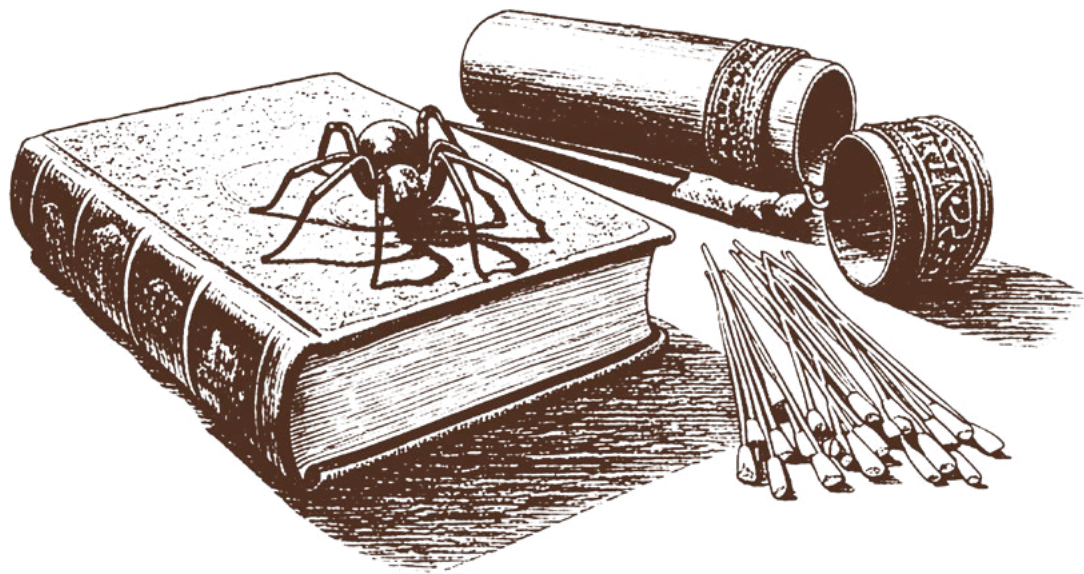

VRAŽEDNÉ STAROŽITNOSTI

Mario Hanáček

VRAŽEDNÉ STAROŽITNOSTI

Mario Hanáček

Na ten den nikdy nezapomenu. Venku svítilo jarní sluníčko na ničím nerušené modré košilce oblohy. Otevřel jsem okno své právnické kanceláře a vpustil dovnitř tu nakažlivou, všudypřítomnou energii nového života. Od rodičů jsem dostal k užívání zachovalý dvouposchodový dům. Abyste chápali a nemysleli si, bůh ví co, rozhodně neříkám barák. Nahoře byly dva hostinské pokoje pro rodiče, v prvním poschodí můj byt, v přízemí čekárna, kancelář a zázemí. Tak jako každý den následoval pravidelný rituál mé právnické praxe. Byl to nepostradatelný životabudič v podobě velkého voňavého turka. Potom většinou otravně nudná pošta plná paragrafů, které se však nedalo vyhnout. Připouštím, že v některých případech byla i docela úsměvná, ale někdy také blížká kanálu. Než jsem se stačil pustit do řečnických cvičení na mobilu s klasicky nechápajícími klienty, zazvonil můj prvorepublikový telefon. Možná trochu symbolicky, jako by to bylo předznamenání věcí nezadržitelně přicházejících. Zvedl jsem sluchátko, které vypadalo, že oněmělo. Potom Hedvika, nejdůležitější dědův zaměstnanec, ze sebe vysoukala málo srozumitelné: „Filipe, dědeček umřel. Včera odpoledne šel do parku na svou pravidelnou procházku a asi se mu udělalo špatně. Ještě nějak dokráčel do nemocnice, kde se zhroutil. Na nějakou dobu se jim ho povedlo oživit, ale dnes ráno to už nezvládl. Víc ti řeknou na urgentu, budu tam také.“

Podíval jsem se na rodinnou fotografii rozesmátých hlaviček včetně té mé, hlavně s nepřehlédnutelnou postavou dědy Adolfa Hány. Jako by nás všechny bral pod svá křídla, která se už nevešla do formátu památečního obrázku. Každá jeho část byla o dvě čísla větší než u ostatních lidí. Běžná placka na měření hmotnosti nevydržela ani třetinu záruční doby. Obchodníci mu už odmítali prodávat osobní váhu a posílali ho na zařízení pro kamiony. Jeho hlavním přibližovadlem byla kola, která se však v poslední době dělala jen pro rachitické postavy. Dnes už nebyl výrobce, který by ukoval něco poctivě festovního, a tak ho současnost dohnala alespoň k ničení obuvi při odpoledních procházkách. Ještě musím podotknout, že neměl na sobě žádný roztřesený ovárek, ale všechno byl tuhý, vymakaný a hodně nebezpečný materiál ze svalů. Pro dokreslení

přidám, že když zahřimal, tak si slabší povahy pustily do gatí. Při pohledu na jeho monumentální postavu by člověk sázel na kováře, nebo Frištenského. Nikdo by v něm nečekal velmi citlivého, kultivovaného starožitníka s velkou znalostí historie. Nechtělo se mi věřit, že je najednou mrtvý. Všeho jsem nechal a rozjel se do nemocnice. Hedvika na mne už čekala v přízemí urgentu. Mladistvě vyhlížející šedesátka prchla ze školství před dětmi do předčasného důchodu, aby zachránila zbytky duševního zdraví. Po nešťastné smrti mé babičky Valerie při automobilové havárii, dodnes neobjasněné, se stala pravou rukou dědečka v jeho starožitnickém chrámu. Jako úča dějepisu se mu parádně hodila do krámu i krámu.

Po malé chvíli k nám přitančila ošetřující lékařka a se soustrastným výrazem na nás vychrlila neradostná fakta. Atraktivní padesátka by svou přitažlivostí oživila i mrtvého, a tak její profesionální citové brnění až tolik nevadilo. Rozhodně doktorce není co závidět, když musí něco vysvětlovat mezi slzami pozůstalých. Nejzajímavější na jejím vyjádření byla zmínka o posledních slovech, která dědeček řekl, když ho na čas oživili: „Dvakrát nám tu opakoval, že v parku okolo něj běžela vosa. Potom znovu upadl do bezvědomí, než ráno zemřel. Když jsme ho prohlíželi, měl na zádech pěkný štípanec. Přitom se usmíval a v ruce svíral korálky s nějakým amuletem. Byla to jednoznačně nešťastná událost s tragickou alergickou reakcí.“

Musím se přiznat, že mne to poněkud nadzvedlo. Nabízí se přirovnání, kterak komár hrocha udolal. Mimochodem, děda nikdy netrpěl žádnou alergií. S největším sebezapřením jsem nasadil libový úsměv a požádal dámu v bílém plášti, s laskavostí sobě vlastní, zda by mohla nechat udělat rozbor na toxické látky. Prostě cosi mi našeptávalo, že je to všechno trochu jinak.

Zabrán sám do sebe, jsem potom Hedviku odvezl zpět. Dědečkovým osiřelým královstvím byla vpravdě luxusní prodejna starožitností, sestávající ze tří sálů na úrovni výstavní galerie. Duchem jsem byl na příjmu jen napůl, když kolem mne procházelo její povídání o těch staříčkových přátelích.

„Možná sis také všiml, že si s jemu nejmilejšími a nejvzácnějšími exponáty často povídal. Ty by také nikdy neprodal. Ostatní věci, které tu shromáždil, měl také rád, ale byly hlavně na byznys.“

Já bych k tomu dodal, že kromě zajištění chodu obchodu musel myslet nejen na vlastní obživu, ale také na Hedviku Vávrovou, bývalou učitelku, dnes prodavačku i účetní v jedné osobě, která tady tu historii trochu polidšťovala. Musím na dědu prozradit, jak mne vždy fascinovalo, s jakou chutí dokázal spořádat neuvěřitelné hory jídla. Při pohledu na něj i kolemjdoucí slintali, zasaženi tou gurmánskou atmosférou, kterou vyzařoval. Všechno nám ho tu připomínalo a říkalo si o pozornost. S Hedvikou jsme se dohodli, že bude v obchodě pokračovat dál. Zatím dělat jen záznam zájemců o nákup, dokud se nevyřídí pozůstalost. Pokud jde o mé rodiče, našli si nové partnery v poněkud vzdálených destinacích. Otec se zamiloval do hnědovlásky ze Slovenka, matka našla štěstí v Itálii a sestra Manon se zabydlela ve Zlíně. Na mne zbyly Karlovy Vary, které vůbec nejsou špatné, jen je tu trochu chladno. Bylo proto na mně, abych se postaral nejen o smutné povinnosti, ale i o krám starožitností. Se strašidly a duchy se budu muset teprve seznámit. Že jich tam bude jak na starém hradě, nemusí nikdo pochybovat. Vrátil jsem se do kanceláře, abych dorazil úředničinu, i když mne to otravovalo skoro jako věšení záclon. Hodinku trvalo pofackovat to nejnmutnější, abych pak bezcílně koukal z okna, nevnímaje čas. Jako automat jsem odjel do pohřební služby a nevěřícně poslouchal sebe, jak tam blábolím páté přes deváté. Zřejmě jsou na lehce vyšinuté zvyklí, soucitně pokyvovali, něco si z toho zapsali a jako dobrého plátce mne úslužně vyprovodili. Smutný den byl ukončen frtánem staré myslivecké v hospůdce nedaleko mého víceúčelového domova.

Ráno mne z postele necitlivě vyštval telefon policie, který zpravidla nevěstí žádnou společenskou událost, či veselou operetku. Musím přiznat, že fakt, odkud hovor přicházel, byl kompenzován příjemným dívčím hlasem. Představila se mi jako Nová, kapitán Nová. Její pozvání na obvodní oddělení se nedalo odmítnout, zvláště když se to tak hezky podá. Nakonec, podle jejího hlásku, to může být i příjemné zpestření. Když jsem se prokousal přes vstupní kontrolu, zavedli mne do neveselé strohé kanceláře. Její jedinou ozdobou byla černovlasá kráska v civilu, do tohoto prostoru zcela nepatřičně zasazená. Začala ve stylu té studené místnosti a tahala ze mne veškeré informace, skoro až po velikost bot. Takhle po ránu jsem očekával, že mně moc výkonná nabídne kávu, ale to bych od státu očekával až příliš. Konverzace začala požadavkem na jméno, jako by to byla velká neznámá. S patřičným respektem jsem nadiktoval, co mám od kolébky již 30 let: Filip Hána. Na všechny další formulářové informace jsem už odpovídal automaticky při prohlížení nábytku, seřazených šanonů a hlavně slečny kapitánky. Z tohoto pohledu to nakonec nebyla taková ztráta času. Po deseti minutách datlování zvedla své uhrančivé oči a vyjádřeno mým slovníkem, konečně šla k meritu věci.

„Z nemocnice jsme dostali zprávu, že pan Adolf Hána zemřel na paralýzu svalstva po otravě jedem kurare. Jde o šípový jed jihoamerických indiánů získávaný z kulčiby strychnos toxifera. Do těla se musel dostat vpichem do zad, který byl původně považován za vosí bodnutí. Jiná možnost v podstatě není, protože pozřením v jídle, nebo pití se kurare vlivem žaludečních šťáv rozloží. Tuto událost budeme šetřit jako vraždu. Buďte nám prosím k dispozici pro potřebu dalších věcných doplnění. O průběhu vyšetřování vás budeme informovat.“

Při mém odchodu přišel konečně skromný náznak úsměvu. Jako tečka za výsledkem by se hodilo pukrle. Doporučuji zavést, určitě to proteplí policejní šedivou. Ta představa dvorní etikety na kriminálce odlehčila mé náladě jen na chvíli. Vzápětí se vrátilo závaží v podobě faktu vraždy a potvrzení mého tušení, které neumím vysvětlit. Naprosto nečekané však bylo použití kurare.

Po návratu do kanceláře tragická informace zcela zaplnila důvěrně známých 6×5 metrů a vyhnala za dveře ostatní starosti. Na nic jiného ani nešlo myslet, ale nevěděl jsem, kde mám začít. Zvonek od hlavních dveří se ke mně namáhavě prokousával jako přes špunty v uších, ale nakonec mi to vyrušení přišlo vhod. Nečekaným návštěvníkem byl neduživý chlápek s šedivým zmatkem na hlavě i v ní, vypelichanou kozí bradkou, rádoby starožitník Podstrčil. Já bych jeho podnikatelskou činnost nazval přiléhavěji – zastavárnou vylepšenou o lichvu.

Po obědě jsem zajel za Hedvikou do starožitnictví zahnat blbou náladu. Zadumaně obcházela jednotlivé exponáty, občas některý zvedla a studovala prachové stopy. Pomáhat učitelce je pro ni skoro urážka, ale ze slušnosti jsem se nabídl. Maličko nejistě mi pověděla o svém podezření na nezvaného návštěvníka. Když přišla, bylo zamčeno jen na jeden západ, přitom vždy otáčí klíčem na dvakrát. Navíc ve vzduchu cítila cizí dámský parfém. Přesto, že udělala dost důkladnou prohlídku, nezjistila žádné stopy po vetřelci. Všechny věci jsou na svém místě. I když to s tím nejspíš nesouvisí, pověděl jsem jí o dopolední návštěvě a nečekaném návrhu. Konečně v pohodlí koženého ušáku s neodmyslitelnou kávou přišla na řadu i ranní návštěva na policii, kvůli které jsem vlastně přišel. Po mém vyličení všech podrobností, vzrušením málem vyskočila.

„Nevím všechny podrobnosti, ale když jsem u dědečka nastoupila, zmínil se mi o krádeži kurare, které měl velmi dobře uschované v tajné zásuvce. Byl to dárek z jeho jihoamerického dobrodružství v Amazonii, kdy od indiánského náčelníka dostal čelenku, foukačku, šípy, amulet a právě kurare. Ostatní věci máme pořád vystavené, ale nikdy nebyly na prodej, byli to jeho přátelé. Ztrátu jedu tehdy nahlásil na policii, nikdy se však nic nezjistilo. Vypadá to, že ten indiánský vražedný přízrak tu pořád obchází.“

Ještě jsme probrali, jak to provést s pohřbem. Vzhledem k okolnostem uděláme jen neveřejný obřad s posezením v kruhu rodinném. Další den se mi nedělo vůbec nic. Prioritu dostala suchá právníčina s neodbytnými návštěvami klientů,

někdy odborníků na slovo vzatých, kteří dokáží i nezištně poradit. Když potom mají zaplatit, ztrácejí glanc a někdy i slušné chování. Musím přiznat, že každého hosta jsem sledoval mnohem pozorněji než obvykle a držel se od něj v uctivé vzdálenosti. Má celodenní mimořádná pozornost patřila létajícímu hmyzu, zejména nebezpečným jedovatým vosám. Žádný relax to rozhodně nebyl. I ve spánku jsem se pořád otáčel přes rameno a nebylo to po holkách.

Vzbudilo mě sluníčko, bzučení v hlavě ustalo, stíny noci vyhnal nový den. Vůně čerstvé kávy přivábila nečekaného návštěvníka, který se nedal odmítnout v pravém slova smyslu. Po zazvonění, dveře ani nečekaly na mé pozvání, rázně se otevřely a zahlásily: kapitán Nová, Markéta Nová. Když se usadila a ochutnala mou robustu, namířila svůj pohled na mne.

„Před více než dvěma roky došlo u vašeho dědečka k odcizení jednoho ze dvou originálních pouzder z tvrdého dřeva, v nichž uchovával substance kurare. Vzhledem k tomu, že jsme neměli žádné relevantní vodítko, bylo vyšetřování bez kladného výsledku odloženo. Je předpoklad použití tohoto jedu právě v případě jeho vraždy. Při prohledání parku, kde chodil na procházky, jsme nenalezli žádné stopy po útoku, který se tam pravděpodobně odehrál. Muselo se to stát poměrně blízko od nemocnice, větší vzdálenost by otrávený člověk neušel. Pořád ještě hledáme možné svědky, kteří si mohli něčeho všimnout.“

Po krátké odmlce se zeptala na jeho možné nepřátele, kteří by z nějakého důvodu měli zájem mu ublížit.

„Významný může být i majetkový prospěch odcizením starožitných cenností. Pokud vás ve spojitosti s tímto případem něco napadne, dejte mi vědět.“

Na odchodu mne požádala, abych věnoval svému okolí zvýšenou pozornost, než se vše vyšetří. Napodruhé a v jiném prostředí byla kapitánka už mnohem méně policejní. Když jsem ji vyprovodil, podala mi dokonce ruku a jako bonus navíc přidala úsměv.

Ještě před polednem mně zavolala Hedvika jestli mohu zaskočit a být u návštěvy obchodníka Jonsona, kterému dědeček říkal anglán. Nepříjemný arogantní kšeftař se starožitným nábytkem, který skupoval i dovážel. Vlasy jak počuraná sláma, prasečí oči, platfusák s nohama do x, ale v kvalitním modrém obleku se stejnou kravatou. Když jsem dorazil, rozvaloval se v mém oblíbeném ušáku a prskal do svého i-phonu. O smrti dědy se již nějak dozvěděl, ale netušili jsme od koho. Zcela vyjímečně projevil zájem o tři impresionistické obrazy méně známých autorů. Nedalo nám moc práce vysvětlit mu, že do projednání závěti nechceme prodávat, ani nakupovat. Vzal to s pochopením, ale z jeho chování jsem měl nepříjemný pocit, že přišel hlavně omrknout krám a vysondovat, jaká je situace. Ještě nám s nosem nahoru prozradil, že odjíždí na veletrh starožitností do Paříže a v našich končinách bude zase za čtrnáct dnů. Skoro chrochtal sebevědomím, když kráčel do svého medáku s pocitem, že na něj kouká celý svět. Jen bůh ví, co má ten anglán za lubem. Když odešla ta britská nadutost, strávili jsme s Hedvikou příjemnou hodinku tlacháním o všem možném. Musím říct, že jsme to už oba potřebovali.

Nechtělo se mi strávit odpoledne koukáním do zdí, tak jsem si zavolal na pomoc kamaráda výtvarníka, malíře Alexe Barona. Nutno přiznat, že jeho příjmení jen předstírá šlechtický původ. Děvčata, která mu pózovala jako model, měla pro něj přezdívku gynekolog. Vůbec nechápu, jak k tomu takový slušňák přišel. Jinak to byl příjemný společník, který nezkazil žádnou zábavu. Na svou vedlejší praxi si však sáhnout nedal. Abych nezapomněl, dědeček ho také využíval jako znalce obrazů při posuzování pravosti pláten, která kupoval. Hladem jsem už šilhal a Alex se obědo-večeři také nebránil. Díky voňavému doporučení padla volba na klasické vepřo-zelo-knedlo a hned byl ten den přívětivější. Potom jsme až do podvečera rozebírali tragickou událost mého dědy. Těsně před odchodem se objevila blondatá amazonka Alice, nejnovější Alexův objev, a po krátkém představení si svého hrdinu odvedla. Dovedl jsem si ji představit, jak si ho

přehodí přes rameno a unese ho někam do roští. Beze sporu moc hezké děvče. Svou energií, která z ní vyzařovala, by mohla vytápět i kotelnu až to nahánělo strach. Jenom doufám, že si Alex najde čas i na malování.

Napadlo mne, že supi se začínají slétat, když se ráno ozval další cizák, údajně až z New Yorku, ale trvale žijící v Praze. Přišel odhadem téměř osmdesátník s profialovělým alkoholickým nosem a bílým vlasem, kde se ukrývala armádu lupů. Má kancelář mu nestála ani za pohled, zřejmě byla pod jeho úroveň. Vypadalo to, že přijel koupit celé město a hned šel přímo k věci. Vytáhl šekovou knížku s perem připraveným splnit i pohádková přání. Potom vyštěkl otázku, za kolik je celé starožitnictví. Když se hned nedočkal odpovědi, napsal na kousek papíru cifru, která mi vyrazila dech. Přidržel mi ji před očima s dotazem, který nepřipouštěl odmítnutí a zeptal se, jestli to bude stačit. Za ty peníze bych mohl mít tři luxusní prodejny i s mažoretkami. Nabídka to byla hodně štědrá, ale ta silně nadsazená částka mně přišla až podezřelá. V duchu jsem si představil dědečka, co by mu asi odpověděl. S touto nápovědou ze záhrobí bylo rozhodnutí snadnější. Po dramatické pauze jsem se s tím také nepáral a rovnou mu oznámil, že obchod není na prodej. Vypadalo to, jako by nevěřil svým uším, protože jeho návrhy se přijímají vždy a jen s otevřenou náručí. Pohled na jeho odchod, když nemohl trefit dveře, byl pro mne velkým potěšením. Ani svěcená voda na rohatého by to nedokázala rychleji. Po amíkovi zůstal v kanclu neidentifikovatelný odér úporně přisátý v celém prostoru. Otevřel jsem okna a nechal působit čistý vzduch s přísadou výfukových plynů.

Přinucen špatným svědomím jsem zasedl k počítači a snažil se vyřídit téměř stovku e-mailů, které provokativně koukaly z obrazovky. Víím, jak si s nimi poradit, ale mohl bych vymazat něco důležitého, a tak nezbývalo než všechny poctivě projít. Po dvou hodinách mne záda donutila protáhnout kostičky ztuhlého těla, a to právě v momentě, když kolem okna prošel stín. Něco se

kolem mne mihlo s lehkým závanem nehmotného peříčka. Pohled z okna však viděl jen prázdnou ulici ozářenou sluníčkem. Také kancelář byla pořád stejně přívětivá. Nedalo mi to a šel jsem si prohlédnout velkou knihovnu naproti oknu. Teprve nyní jsem uviděl ve hřbetu jedné z knih zabodnutou malou šipku. Cizího vetřelce jsem si obezřetně prohlédl a jako odborník proškolený řadou detektivek ji ponechal na svém místě. Nechtěl bych nic zveličovat, ale myslím, že je to věc pro policii.

Zavolal jsem hezkou kapitánku a vylíčil jí neurčité kontury příběhu stínu se závanem peříčka. Když dorazila, chtěla všechno slyšet ještě jednou, dokonce si to nahrála. Velkou pozornost věnovala šipce i jejímu uložení do plastového pouzdra. Ještě nafotila kancelář z několika pohledů i s detailem poškozené knihy, kterou si odnesla včetně inkriminované šipky. Na odchodu mi doporučila zavřít okna, nebo si rovnou domluvit poslední pomazání. Vyším šaržím se nemá odporovat. Ne, že bych zrovna srazil podpatky a zasalutoval, ale okna byla okamžitě neprodyšně uzavřena. Hned na to následoval telefonát Hedvice s informací, co se mi přihodilo. Proto, že je vydávání rozkazů hodně nakažlivé, nařídil jsem s pocitem uspokojení zabeždit všechny možné vstupy do prodejny. Začínal jsem mít pocit, že se všechno točí okolo starožitností. Bylo by proto dobré získat u notáře informaci o dědečkově poslední vůli, nebo uspíšit dědicové řízení a uvolnit si ruce v otázce nákupů a prodeje. Schůzku jsem domluvil na zítřek dopoledne.

Hedvika všechno pozamykala, nejvzácnější věci uložila do trezoru, zakódovala alarm a vyrazila nakoupit nějakou hotovku na večeři. Při pohledu na druhou stranu si ve skle výkladů všimla pomalu jedoucího černého auta, kterému však nevěnovala velkou pozornost. Ve fast foodu koupila oblíbenou čínu pro sebe i manžela Majka a procházkovým tempem vyrazila domů. Bavilo ji jen tak koukat do výloh, hlavně na textil a boty. U přechodu se rozhodla přejít naproti k dalším oblíbeným obchodům. Sotva vkročila do cesty,

ozvalo se zakvívání pneumatik, které ji upozornilo na černé nebezpečí. Nějak se mu nechtělo brzdit, ani uhnout. Naštěstí se jí podařilo udělat rychlý krok zpět, jen ruce s taškou pokračovaly setrvačností vpřed. Auto prolétlo okolo a sebralo jí tu večeri, na kterou se už tolik těšila. Ještě, že se nesnažila o ten nákup přetahovat, mohlo to dopadnout mnohem hůř.

Pozdní odpoledne jsem strávil v nepříjemném objetí pohřební služby. Dědečkovo tělo nějakou chybou už druhý den po smrti zpopelnili a nějak vynechali nás i policii. Díky tomu nic nebránilo dalším smutným úkonům. Administrativní orgie s velmi ochotnou, leč dopodrobna vše probírající paní byly poněkud náročnějším domlouváním posledních potřeb člověka. Po dvou hodinách jsem s úlevou vyšel na čerstvý vzduch. Bylo mi skoro do skoku, že nejsem v inventáři této firmy. Rozhodně jim tu smutnou práci nezavidím. K dobru jim budiž přičteno, nikdo mně tam neusiloval o život. K notáři jsme dorazili společně s Hedvikou. Po cestě mně pověděla, co se jí stalo, když šla domů. Nedalo se však s jistotou určit, co za tím bylo. Mohla to být nešikovnost, možná blbost řidiče, nebo úmyslné najetí autem s cílem zastrašit. Připouštím i snahu zabít. V tuto chvíli na podrobnější posouzení nebyl čas, ale při nejbližší příležitosti si o tom musíme ještě popovídat. Nebude jistě od věci zmínit se o útoku černého auta i policii.

Mezi tím jsme dorazili k honosné vile notářství, na které bylo dobře vidět, kudy protékají peníze. Přivítal nás příjemný vousatý padesátník v dobře stříženém drahém obleku. Byl také slušně vycpaný, protože nám hned nabídl kávu, sušenky a pohodlná kožená křesla. Po půlhodinovém uvítacím ceremoniálu přešel z titulu soudního vykonavatele k otevření dědečkovy závěti.

„Úvodem vám musím sdělit, že tato závěť má všechny požadované náležitosti. Byla uzavřena při plném vědomí pana Adolfa Hány, stvrzená podpisem dalších dvou svědků. Cituji z listiny. Movitý a nemovitý majetek starožitnictví odkazují svému vnukovi Filipu Hánovi, jehož rodiče se všeho vzdali. Kazety se šperky

a míšeňský porcelánový servis s cibulovým vzorem jsem slíbil a věnuji paní Hedvice Vávrové. Byt na kolonádě v Karlových Varech odkazují vnučce Manon Hánové. Ostatní dary dalším osobám byly vyřízeny a realizovány již s předstihem. Je zde ještě zmínka, že by si přál, aby paní Vávrová nadále pracovala ve starožitnictví. Písemné vyhotovení bude pro osoby účastné připraveno zítra. Po jeho podpisu bude považováno za právoplatné. Děkuji vám za pozornost. Pokud máte jakékoli dotazy, rád je zodpovím.“

Dotazy k tématu jednání jsme neměli žádné. Ještě ze slušnosti se naše již neformální posezení protáhlo tlacháním o dalších deset minut. Hedviku jsem odvezl domů a sám se vrátil do kanceláře.

A bych přišel na jiné myšlenky, zašel jsem za Alexem do ateliéru. Byla to vlastně velká klika, že tam neměl žádný model s něžnými křivkami, kterému bych nemohl konkurovat. Jeho tvůrčí pracovna se nedala s ničím srovnávat. Byla tak velká, že by se tam vešlo několik malířů i s modelkami. Všude, kam se člověk podíval, visela plátna, jedno vedle druhého, až ke stropu, který se na všechno koukal z výšky bezmála pěti metrů. Jediné, na co si tam člověk musí dávat pozor, je ta všudypřítomná barva. Dokáže potrápít i hodně výkonnou pračku a znepríjemnit jinak prima návštěvu.

„Pojď dál, Filipe, a nebuď tak cimprlich, to křeslo, co na tebe čeká, je čisté jako u gynekologa.“

„No právě, mám oči.“

„Sedni si, káva do tvého kyblíku bude za malou chvíli. Jo, tu podprdu někam odhod.“

„Alexi, co ta tvoje nová slečna, jak jsi k ní přišel?“

„Zavolala mi, ani nevím, kde splašila mé číslo, a zeptala se, jestli bych ji nemohl zvěčnit. Ani jsem nečekal takovou krásnou dívku, navíc chytrou i zábavnou. Když tě při naší poslední kávě viděla, tak jsi ji evidentně také něčím zaujal, protože se na tebe dost poptávala. Kdyby mně to s ní neklapalo, tak tě

vedu jako prvního náhradníka, ale až ti řeknu. Jenom tak mimochodem, jejím koníčkem jsou bojová umění. Ona je fakt hrozně všestranná. Ještě jsem nikoho takového nepotkal. Já tady kypřím hormony a ty nejdeš určitě okolo jen tak. O co jde, Filipe?"

Chvilí jsem přemýšlel, jak mu naservírovat všechny události posledních dnů a on zase čekal, co ze mne vypadne.

„Koukám, Alexi, že máš další vedlejšák, tentokrát jako psycholog, možná i věstec.“

Když se konečně také uvelebil v křesle, uháčkoval jsem mu celý příběh o šipce v knihovně, zákeřném černém autě i podezření na ducha v obchodě, který to přehnal s parfémem. Nevynechal jsem ani tři nápádníky našich starožitných neprodejných přátel. Musím říct, že byl dobrým posluchačem, který za celou dobu ani necekнул.

„Co s tím budeš dělat?“

Po chvíli otázka prosákla až ke mně, ale vůbec mi nezapálilo, co detektivního bych měl podniknout.

„Zatím budu asi čekat, s čím přijde policie, která to vyšetřuje. Dělá na tom moc hezká kapitánka, jen by se při tom měla víc usmívat. Předem tě upozorňuji, na tu mi nesahej a neplatí žádné, až ti řeknu.“

Potom jsme chvíli hezky mlčeli a nechali pracovat jen naše myšlenky. Odpoledne se vyměnilo s večerem a já nechal Alexe pracovat, když tu mimořádně nemá žádnou ženskou brzdu.

Ještě bych si rád užíval ranního povalování, když mi to drsně překazil domovní zvonek. Na vzácné návštěvy nepřipraven, na hlavě s vrabčím hnízdem, neupraven do podoby vycházkového modelu, jsem opatrně, jen na dva prsty, otevřel dveře. To ale stačilo, aby se tou škvírou protáhla kapitánka Nová. Na rozdíl ode mne byla připravená i na focení do kalendáře. Usadil jsem ji a bez čekání na odpověď nabídl kávu. Byl to kratičký, ale nutný únik, abych

se trochu zcivilizoval. S pocitem, že se už nemusím propadnout hanbou do země, jsem přihopsal zpět jako pozorný hostitel. Po krátké dramatické pauze a oboustranných úsměvech jsem se odhodlal zeptat, co je nového ve vyšetřování.

„Mohu vám prozradit, že analýza šipky z této kanceláře prokázala jed kurare stejného složení, jaký byl zjištěn v krvi vašeho dědečka. Je škoda, že pachatel na šipce nezanechal žádný otisk prstu. Zdá se, že vám někdo usiluje o život.“

„Já to беру vážně a dávám si už pozor, ale možná v tom nejsem sám. Musím vám povědět, co se stalo Hedvice Vávrové, která pracuje v obchodě. Když šla předevcířem odpoledne domů, málem ji na přechodu srazilo černé auto. Než k tomu došlo, měla pocit, že ji to auto sleduje. Nějak se to všechno pořád točí okolo našeho starožitnictví.“

Kapitán Nová zamyšleně dopila mého smrtáka a povzbudivě se usmála: „Povedu to v patrnosti, ale žádný důkaz zlého úmyslu to není. Ráda bych se zítra v deset podívala do vašeho starožitného magnetu na problémy i za vaši účasti. Pro dnešek to bude všechno. Ani jsem vás moc nezdržela, klidně se můžete ještě natáhnout.“

Nerad bych se v tu chvíli viděl, jak rudnu. Ze mne vyšlo jen nějaké koktající děkované rozloučení i tomu odpovídající křečovitý úsměv.

V tomto stavu mé duševní rozervanosti mě příjemně potěšil telefon přítelkyně Karolíny, která se právě vrátila ze stáže na kardiouchirurgii v Mnichově. S doktorkou se znám asi tři roky. Zpočátku to byla velmi bouřlivá láska, ale nějak se nám nedostávalo času společně si to užívat. Práce se pro nás stala hodně důležitou a nebezpečně poroučela i našim citům. Čtyři měsíce, co jsme se neviděli, nás polily živou vodou a těšení na setkání bylo opět plné vůní. Sluníčko se vysoukalo výš, pohrálo se s ručičkami kostelních hodin, které nás nasměrovaly hledat gurmánské uspokojení v nedaleké hospůdce. Abych si neuřízl další ostudu, věnoval jsem tentokrát svému zevnějšku náležitou pozornost. Naše kroky řízené nedočkavostí a vůní smažené cibulky se v cíli sešly téměř

na vteřinu, jako by nás někdo naprogramoval. Když Karolína v těsném závěsu za mnou vstoupila, jako by v lokále někdo rozsvítil a oči přítomných pánů s úžasem kopírovaly přednosti štíhlé blondýnky s účesem na dva prsty. Posadili jsme se k intimnímu stolečku u okna, jako by čekal jen na nás. Než nám kuchař naservíroval naše přání, vyplnil jsem čekání popisem posledních dramatických událostí, ze kterých byla pro jistotu vyoperována krásná kapitánka. I po obědě bylo pořád ještě o čem mluvit, držet se za ruce a vyměňovat si hezká slovíčka.

„Filipe, bylo mi tady s tebou moc hezky, ale slíbila jsem, že se odpoledne stavím na pokec za kolegy v nemocnici. Hlavně buď opatrný, starožitníku. Zavoláme si.“

Ještě chvíli mi trvalo, než jsem všechno vstřebal a uložil do hlavy zážitek na hezké poledne v příjemné společnosti.

 dpoledne v kanceláři se unaveně vleklo a nevybočilo ze standardního scénáře. Nic mne neohrožovalo, snad jen finanční úřad, ale to nešlo vyložene o život. Přišlo pět objednaných klientů, což je většinou příjemným zpestřením, zejména když jde o slušné lidi se zajímavou prací pro mne. Přivítal bych mladší ročníky ženského pohlaví, ale ty většinou nemají žádné závažné problémy. Poslední host byl menší verzi mého dědečka. Když se zhroutil do koženého křesílka, hned bylo slyšet, jak ten technicky vymakaný zázrak protestuje, potom dlouze sténá s kolečky zoufale zařezanými do podlahy. Abych uchránil jeho technické zdraví, zkrátil jsem poslední návštěvu na minimum. Můj pohled trpěl jak nad týraným zvířetem a po odchodu klienta bylo mou jedinou myšlenkou, zda to mé křeslo přežilo. Při kontrole dopadu toho masakru na ten nevinný kousek nábytku byly shledány všechny jeho funkce v normálu. Jen na zemi ležela nadbytečná černá krabička.